

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 609

гр. Варна, 27.10.2022 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Д.

Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

като разгледа докладваното от Росица Сл. Станчева Въззивно гражданско дело № 20223000500133 по описа за 2022 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството е по реда на чл.248 ГПК.

С молба вх. № 5720/26.09.2022г. въззивниците Ц. Ц. и Р. В. са сезирали съда с искане за изменение на постановеното по делото решение № 110/21.07.2022г. в частта му относно разноските за адвокатско възнаграждение, които същите са осъдени да заплатят на въззиваемия Х. Ц. Ц.. Считат, че присъденото от съда адвокатско възнаграждение е прекомерно, същото многократно надвишава минималния размер по Наредба № 1/2004г. и не съответства на обема на извършените във въззивната инстанция процесуални действия. С оглед на това е отправено искането да бъде определен размер на адвокатското възнаграждение в минималния размер.

В срока по чл.248 ГПК е постъпил отговор от насрещната страна – въззиваемия Х. Ц., в който се излагат доводи за неоснователност на искането.

Молбата по чл.248 ГПК е подадена в срок, от страна по делото, с оглед на което е процесуално допустима. По същество същата е неоснователна по следните съображения:

С постановеното въззивно решение от 21.07.2022г. настоящият състав на съда е потвърдил обжалваното от Р. Ц. В. и Ц. Ц. Ц. решение на ОС – Търговище по гр.д. № 329/2020г., с което са отхвърлени предявените от въззивниците евентуално съединени искове с правно основание чл.42, б.“б“ ЗН вр. чл.25 ЗН и чл.43, ал.1, б.“а“ ЗН. С оглед на този изход от спора и на основание чл.78 ГПК съдът е уважил направеното от въззиваемия искане за присъждане на разноски за заплатено от него адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 2 500 лева, осъждайки въззивниците да заплатят същото.

Съгласно константната съдебна практика и по арг. от мотивите по т.11 от ТР № 6/2012г. на ОСГТК на ВКС крайният срок за предявяване на исканията

за разноси, за представянето на доказателства за тяхното реално извършване, както и за възражения срещу същите, в т.ч. и по чл.78, ал.5 ГПК е съдебното заседание в което е даден ход по същество на спора.

В случая доказателствата за заплащането на така присъденото адвокатско възнаграждение са представени в проведеното на 13.07.2022г. открито съдебно заседание, за което въззивниците са били редовно призовани, но не са взели участие – нито лично, нито чрез упълномощения от тях процесуален представител. Възражението за прекомерност по см. на чл.78, ал.5 ГПК е направено за първи път с молбата по чл.248 ГПК, поради което и предвид посочения краен срок, в който същото е следвало да бъде заявено следва, че правото им да оспорват размера на адвокатското възнаграждение, претендирано от насрещната страна е преклудирано. Това обуславя и извод за неоснователност на молбата по чл.248 ГПК, без да е необходимо съдът да формира мотиви по същество на довода за прекомерност.

По гореизложените съображения, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата Ц. Ц. Ц. и Р. Ц.а В. за изменение на постановеното по делото решение № 110/21.07.2022г. в частта му за разностите.

Определението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд, в 1-седмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____